

**Протокол
про внесення змін до Конвенції між Урядом України і Урядом Королівства
Данії про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових
ухилень стосовно податків на доходи і майно**

Уряд України і Уряд Королівства Данії (далі – Договірні Держави),
бажаючи укласти Протокол про внесення змін до Конвенції між Урядом
України і Урядом Королівства Данії про уникнення подвійного оподаткування та
попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно, укладеної у
м. Копенгаген 5 березня 1996 року (далі – Конвенція),
домовились про таке:

Стаття 1

Пункти 1, 2 і 3 статті 2 «Податки, на які поширюється Конвенція» Конвенції
викласти в такій редакції:

«Стаття 2

Податки, на які поширюється дія Конвенції

1. Дія цієї Конвенції поширюється на податки на доходи, що стягуються від
імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих
органів влади, незалежно від способу їхнього стягнення.

2. Податками на доходи вважаються всі податки, що справляються із
загальної суми доходу або з елементів доходу, у тому числі податки на доходи від
відчуження рухомого чи нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної
плати або платні, сплачуваних підприємствами, а також податки на приріст капіталу.

3. Податками, на які поширюється дія цієї Конвенції, зокрема є:

а) в Україні:

(i) податок на доходи фізичних осіб; і

(ii) податок на прибуток підприємств;

(далі – український податок);

б) у Данії:

(i) державний прибутковий податок (indkomstskatten til staten);

(ii) муніципальний прибутковий податок (den kommunale indkomstskat);

(далі – данський податок).».

Стаття 2

Пункт 1 статті 3 «Загальні визначення» Конвенції доповнити підпунктом j)
такого змісту:

«j) термін «пенсійний фонд» Держави означає юридичну особу або утворення
без статусу юридичної особи, створену в Договірній Державі, яка розглядається як
окрема особа відповідно до податкового законодавства цієї Держави та:

(i) яка створена та функціонує виключно для управління або надання
пенсійних виплат або подібних виплат фізичним особам і яка регулюється як така
цією Державою або одним з її політико-адміністративних підрозділів; або

(ii) яка створена та функціонує виключно або майже виключно для
інвестування коштів на користь юридичної особи або утворень без статусу
юридичної особи, зазначених у підпункті (i).».

Стаття 3

Пункт 1 статті 4 «Резидент» Конвенції викласти в такій редакції:

«1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка відповідно до законодавства цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління, місця реєстрації або будь-якого іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу і будь-який її політико-адміністративний підрозділ чи місцевий орган влади. Цей термін, однак, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.».

Стаття 4

Пункт 4 статті 8 «Міжнародний транспорт» Конвенції виключити.

Стаття 5

Пункт 2 статті 10 «Дивіденди» Конвенції викласти в такій редакції:

«2. Однак дивіденди, виплачені компанією, яка є резидентом Договірної Держави, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

а) 5 відсотків загальної суми дивідендів, якщо бенефіціарним власником дивідендів є компанія, яка володіє безпосередньо принаймні 25 відсотками капіталу компанії, що виплачує дивіденди, впродовж періоду, який становить 365 днів, що включає день виплати дивідендів (з метою обчислення цього періоду не беруться до уваги зміни власності, які безпосередньо виникають внаслідок реорганізації підприємства, такої як злиття або реорганізаційне дроблення компанії, яка володіє акціями або яка виплачує дивіденди);

б) 15 відсотків загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Незважаючи на положення зазначених вище підпунктів а) та б), Договірна Держава, резидентом якої є компанія, надає звільнення від сплати податку на дивіденди, виплачені цією компанією, якщо бенефіціарним власником дивідендів є пенсійний фонд іншої Держави.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування цих обмежень.

Цей пункт не стосується оподаткування прибутку компанії, з якого виплачуються дивіденди.».

Стаття 6

Пункт 2 статті 11 «Проценти» Конвенції викласти в такій редакції:

«2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми процентів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування цього обмеження.».

Стаття 7

Пункт 2 статті 12 «Роялті» Конвенції викласти в такій редакції:

«2. Однак роялті, що виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо

бенефіціарний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 відсотків загальної суми платежів.».

Стаття 8

Пункт 6 статті 13 «Доходи від відчужування майна» Конвенції виключити та пункт 7 вважати пунктом 6.

Стаття 9

Пункт 4 статті 15 «Залежні особисті послуги» Конвенції виключити.

Стаття 10

Пункт 2 статті 20 «Студенти» Конвенції викласти в такій редакції:

«2. Щодо грантів, стипендій та винагород від роботи за наймом, не охоплених пунктом 1, студент чи стажер, зазначений у пункті 1, також має право під час такої освіти чи навчання на ті самі звільнення, знижку чи зменшення стосовно податків, які надаються резидентам Договірної Держави, яку він відвідує.».

Стаття 11

Статтю 22 «Майно» Конвенції виключити. Статті, наступні за статтею 22, не змінюють своєї нумерації.

Стаття 12

Статтю 24 «Уникнення подвійного оподаткування» Конвенції викласти в такій редакції:

«Стаття 24

Усунення подвійного оподаткування

Подвійне оподаткування усувається таким чином:

1. В Україні:

а) якщо резидент України одержує дохід, який згідно з положеннями цієї Конвенції може оподатковуватися у Данії, Україна дозволить вирахувати з податку на доходи цього резидента суму, що дорівнює податку на доходи, сплаченому в Данії;

б) такі вирахування однак не повинні перевищувати тієї частини податку на доходи, обчисленої до надання вирахування, яка стосується доходу, що може оподатковуватися у Данії;

с) якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції дохід, одержаний резидентом України, звільнено від оподаткування в Україні, Україна може, однак, під час нарахування суми податку на решту доходу такого резидента взяти до уваги звільнений від оподаткування дохід.

2. У Данії:

а) з урахуванням положень підпункту с), якщо резидент Данії одержує дохід, який згідно з положеннями цієї Конвенції може оподатковуватися в Україні (за винятком випадків, коли ці положення дозволяють оподаткування виключно Україною, оскільки дохід є також доходом, який отримує резидент України), Данія дозволить вирахувати з податку на доходи цього резидента суму, що дорівнює податку на доходи, сплаченому в Україні;

б) такі вирахування однак не повинні перевищувати тієї частини податку на доходи, обчисленої до надання вирахування, яка стосується доходу, що може оподатковуватися в Україні;

с) якщо резидент Данії отримує дохід, який відповідно до положень цієї Конвенції підлягає оподаткуванню лише в Україні, Данія може включити цей дохід до бази оподаткування, але дозволить вирахувати з податку на доходи ту частину податку на доходи, яка стосується доходу, отриманого з України.».

Стаття 13

Перше речення пункту 1 статті 26 «Взаємоузгоджувальна процедура» Конвенції викласти в такій редакції:

«1. Якщо резидент Договірної Держави вважає, що в результаті дій однієї чи обох Договірних Держав він піддається чи піддаватиметься оподаткуванню, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, він може незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свою справу до компетентного органу однієї з Договірних Держав.».

Стаття 14

Статтю 27 «Обмін інформацією» Конвенції викласти в такій редакції:

«Стаття 27

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, яка є очікувано значимою для виконання положень цієї Конвенції або адміністрування чи виконання національних законів, стосовно податків будь-якого виду та визначення, які стягуються від імені Договірних Держав або їх політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування, згідно з такими законами, не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2.

2. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою відповідно до пункту 1, вважається конфіденційною так само, як і інформація, отримана відповідно до національного законодавства цієї Держави, та може розкриватися тільки особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), які займаються нарахуванням або збором, примусовим стягненням податків, зазначених у пункті 1, або судовим розслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно таких податків, або наглядом за вищенаведеним. Такі особи або органи використовують інформацію тільки для цих цілей. Вони можуть розкривати інформацію під час відкритого судового засідання або в тексті судових рішень. Незважаючи на вищевикладене, інформація, отримана Договірною Державою, може використовуватися для інших цілей, якщо така інформація може використовуватися для таких інших цілей відповідно до законодавств обох Держав, і якщо компетентний орган Держави, яка надає інформацію, дав дозвіл на таке використання.

3. У жодному разі положення пунктів 1 та 2 не слід тлумачити як такі, що покладають на Договірні Держави зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці однієї або іншої Договірної Держави;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в межах звичайного процесу адміністрування в одній або іншій Договірній Державі;

с) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики (ordre public).

4. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, інша Договірна Держава для отримання інформації, стосовно якої здійснено запит, повинна застосувати всі свої заходи зі збору інформації, навіть, якщо ця інша Держава може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. На зобов'язання, викладене у попередньому реченні, поширюються обмеження, зазначені у пункті 3, але у жодному разі такі обмеження не можуть тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити у наданні інформації виключно на підставі того, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

5. У жодному разі положення пункту 3 не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовляти у наданні інформації виключно на підставі того, що інформація належить банку, іншій фінансовій установі, призначеній особі (номінальному власнику) або особі, що діє як агент або фідуціар, або тому, що вона стосується майнових часток в особі.».

Стаття 15

Статтю 28 «Допомога у справлянні податків» Конвенції викласти в такій редакції:

«Стаття 28

Допомога у стягненні податків

1. Договірні Держави погоджуються надавати одна одній допомогу у стягненні податкових вимог. Ця допомога не обмежується статтями 1 та 2. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування цієї статті.

2. Термін «податкова вимога», який використовується у цій статті, означає суму вимоги стосовно податків будь-якого виду та визначення, що стягуються від імені Договірних Держав або їх політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування не суперечить цій Конвенції або будь-якому іншому акту, сторонами якого є Договірні Держави, а також відсотки, адміністративні штрафи та витрати на стягнення або на забезпечення сплати податків, що стосуються такої суми.

3. Якщо податкова вимога Договірної Держави підлягає виконанню відповідно до законодавства цієї Держави, і боржником за нею є особа, яка в той час не може за законами цієї Держави запобігти її стягненню, така податкова вимога за запитом компетентного органу цієї Держави повинна прийматися для цілей стягнення компетентним органом іншої Договірної Держави. Така податкова вимога повинна стягуватись цією іншою Державою відповідно до положень її законодавства, які стосуються примусового стягнення та справляння її власних податків, так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави.

4. Якщо податкова вимога Договірної Держави є вимогою, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може згідно зі своїм законодавством вжити заходів щодо забезпечення сплати податків, така податкова вимога за запитом компетентного органу цієї Держави повинна прийматися компетентним органом іншої Договірної Держави для здійснення заходів щодо забезпечення сплати податків. Ця інша Держава повинна вжити заходів щодо забезпечення сплати податків стосовно такої податкової вимоги відповідно до положень свого законодавства так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави, навіть, якщо на момент, коли такі заходи здійснюються, податкова вимога не підлягає примусовому стягненню у першій згаданій Державі, або боржником за нею є особа, яка має право запобігти її стягненню.

5. Незважаючи на положення пунктів 3 та 4, на податкову вимогу, прийняту Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4, у цій Державі не поширюються часові обмеження, або їй не може надаватися ніякий пріоритет, що може

застосовуватися до податкової вимоги відповідно до законодавства цієї Держави, зважаючи на її природу як таку. Також податковій вимозі, прийнятій Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4, не може надаватися в цій Державі ніякий пріоритет, який застосовується до такої податкової вимоги відповідно до законодавства іншої Договірної Держави.

6. Факт наявності, чинності або сума податкової вимоги Договірної Держави не може бути предметом розгляду в судах або адміністративних органах іншої Договірної Держави.

7. Якщо у будь-який момент після здійснення запиту Договірною Державою згідно з пунктами 3 або 4 та до того, як інша Договірна Держава стягнула та переказала відповідну суму податкової вимоги першій згаданій Державі, зазначена податкова вимога перестає бути:

а) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 3 податковою вимогою першої згаданої Держави, яка підлягає примусовому стягненню згідно із законодавством цієї Держави, та боржником за якою є особа, яка в цей момент не може, відповідно до законодавства цієї Держави, запобігти її стягненню, або

б) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 4 податковою вимогою першої згаданої Держави, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може відповідно до свого законодавства вжити заходів щодо забезпечення сплати податків,

компетентний орган першої згаданої Держави повинен негайно повідомити компетентному органу іншої Держави про такий факт, і на розсуд іншої Держави перша згадана Держава повинна призупинити або відкликати свій запит.

8. У жодному разі положення цієї статті не повинні тлумачитись як такі, що накладають на Договірну Державу зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;

б) здійснювати заходи, що суперечать державній політиці (*ordre public*);

с) надавати допомогу, якщо інша Договірна Держава не вжила всіх прийнятних та передбачених законодавством або адміністративною практикою заходів для, залежно від обставин, стягнення або забезпечення сплати податків;

д) надавати допомогу в тих випадках, коли адміністративні витрати для цієї Держави явно непропорційні вигоді, яку має отримати інша Договірна Держава.»

Стаття 16

Після статті 30 Конвенції доповнити новою статтею 30А такого змісту:

«Стаття 30А

Право на отримання вигід

1. Незважаючи на інші положення цієї Конвенції, вигоди, передбачені цією Конвенцією, не надаються стосовно певного виду доходу, якщо з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин можна дійти обґрунтованого висновку, що отримання такої вигоди було однією з головних цілей будь-якої угоди чи операції, що безпосередньо або опосередковано створила підстави для такої вигоди, якщо не встановлено, що надання такої вигоди за таких обставин узгоджується з метою та цілями відповідних положень цієї Конвенції.

2. Якщо особі відповідно до пункту 1 відмовлено в наданні вигоди, передбаченої цією Конвенцією, компетентний орган Договірної Держави, який в іншому випадку надав би цю вигоду, тим не менш, повинен вважати цю особу як таку, що має право на отримання цієї вигоди або інших вигід стосовно певного виду доходу, якщо такий компетентний орган за запитом цієї особи та після розгляду відповідних фактів та обставин робить висновок, що такі вигоди були б надані цій особі за відсутності угоди або операції, зазначеної у пункті 1.

3. Компетентний орган Договірної Держави, до якого зроблено запит резидентом іншої Договірної Держави, повинен проконсультуватися з компетентним органом цієї іншої Договірної Держави, перш ніж відмовити у запиті.».

Стаття 17

Протокол до Конвенції виключити.

Стаття 18

1. Договірні Держави письмово повідомляють одна одну дипломатичними каналами про завершення процедур відповідно до національного законодавства, необхідних для набрання чинності цим Протоколом.

2. Цей Протокол є невід'ємною частиною Конвенції і набирає чинності в останній день місяця, наступного за місяцем, у якому отримано останнє з повідомлень, зазначених у пункті 1 цієї статті. Цей Протокол набирає чинності:

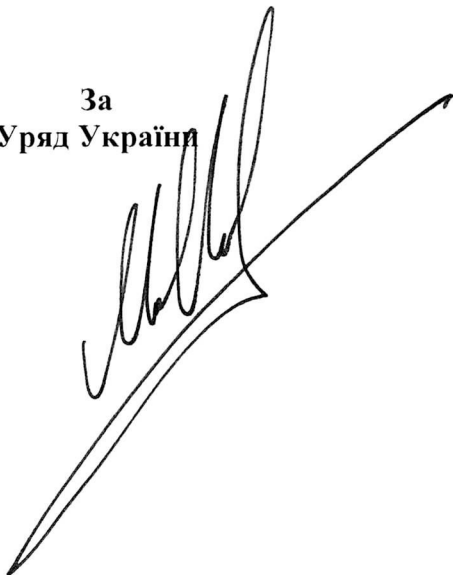
а) стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або нараховані нерезидентам станом на або після першого січня року, наступного за роком набрання чинності цим Протоколом;

б) стосовно інших податків за податкові роки, що починаються станом на або після першого січня року, наступного за роком набрання чинності цим Протоколом.

На посвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол.

Учинено в м. Київ 2 лютого 2021 року в двох примірниках, кожний українською, данською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними. У разі виникнення розбіжностей щодо тлумачення між текстами українською та данською мовами перевага надається тексту англійською мовою.

За
Уряд України



За
Уряд Королівства Данії

